

În noaptea aceea mîncară pe terasa din fața casei lunguiețe – erau încîntați, tăcuți și le plăcea să se uite unul la celălalt, așa cum arătau în lumina difuză de deasupra mesei.

— Vrei, te rog, să aduci frapiera din camera noastră și să ne pui o altă sticlă de șampanie la gheață? îi spuse Catherine băiatului, care tocmai le adusese cafelele.

— Mai vrem o sticlă? o-ntrebă David.

— Cred că da. De ce, tu nu vrei?

— Ba da, sigur.

— Nu-i nevoie să bei și tu dacă nu vrei.

— Vrei un *fine*¹?

— Nu. Aș bea niște șampanie mai degrabă. Ai de lucru mâine?

— Nu știu, vedem.

— Dacă ai chef, te rog să lucrezi.

— Și la noapte?

— Mai vedem noi ce-o fi la noapte. Am avut o zi așa de intensă...

Noaptea, în întuneric, se auzea trecînd printre pini vîntul care începuse să bată tare.

— David?

— Da.

— Ce mai faci, fato?

— Bine.

— Lasă-mă să-ți mîngîi părul, fată. Cine te-a tuns? Jean? E tuns așa de bine și are așa de mult volum, ești tunsă ca și mine. Lasă-mă să te sărut, fată. O, ce buze minunate ai. Închide-ți ochii, fată.

Nu-și închise ochii, însă în cameră era întuneric și de afară se auzea vîntul trecînd printre copaci.

— Știi, dacă chiar ești fată, nu-i deloc ușor să fii așa. Dacă chiar simți toate cheștiile.

— Știu.

— Nimeni nu știe. Îți zic asta așa, pentru cînd ești fata mea. Nu-i vorba că ai fi nesătulă. Eu mă satur așa

---

1. Coniac (în fr., în orig.) (n.r.).

de ușor! E doar că unele simt și altele nu. Cred că oamenii mint în legătură cu chestiile astea. Da-i așa de bine să te țin în brațe și să te simt doar. Sint așa de fericită. Tu fii doar fata mea și iubește-mă așa cum te iubesc și eu pe tine. Iubește-mă mai mult. Așa cum poți acum. Da, acum. Da, tu. Te rog, tu.

Coborau pe drumul spre Cannes – vîntul se întetise cînd s-au apropiat de cîmpie, pe lângă plajele pustii, privind firele mari de iarbă care se aplecau la pămînt în timp ce treceau podul peste rîu. Prinseră viteză pe ultima porțiune de șosea înainte de a intra în oraș. David întinse mîna după sticla rece, învelită într-un șervet, luă o gură mare și simți cum mașina lasă în urmă orele de muncă și se îndepărtează, suind micul deal pe care îl urma șoseaua neagră. Nu lucrase de dimineață și acum, după ce ea îl condusese prin oraș și îl aducea înapoi la țară, scoase dopul sticlei, mai luă o gură, după care i-o întinse și fetei.

— Nu vreau, spuse Catherine. Mă simt prea bine.

— Foarte bine.

Trecură pe lângă Golfe-Juan, unde era bistroul acela bun și micul bar cu terasă, după care o luară prin pădurea de pini și merșeră pe lângă plaja galbenă și sălbatică de la Juan-les-Pins. Traversară mica peninsulă urmînd șoseaua întunecată, după care, ținînd-o pe lângă șinele de tren, trecură prin Antibes, apoi prin oraș, pînă dincolo de port și de vechiul turn de apărare pătrășos, și ajunseră iar în cîmpie.

— Nu durează niciodată, spuse fata. Întotdeauna trec prea repede de porțiunea asta.

Se opriră ca să mănînce de prînz la umbra unui zid vechi de piatră, parte din ruinele unei clădiri solide, construite pe malul unui pîrîu limpede care izvora din munți și traversa cîmpia sălbatică în drumul său spre mare. Vîntul bătea tare dinspre o spărtură în munți. Întinseseră o pătură și stăteau pe ea, apropiați unul de celălalt, sprijiniți de zid, privind peste cîmpia părăginită spre marea a cărei suprafață netedă era încrețită de vînt.

— N-a fost cine știe ce chestie să venim aici, spuse Catherine. Habar n-am cum îmi imaginasem c-o să fie.

Se ridicară în picioare și se uitară la dealurile pe care erau răsfirate casele satelor și la munții cenușiu-purpurii care se zăreau undeva în depărtare. Părul le flutura în vânt – Catherine îi arată cu degetul un drum pe care condusesese o dată ca să ajungă în munți.

— Am fi putut să o luăm pe-acolo, pe sus, spuse. Numai că totu-i așa de înghesuit și de pitoresc. Urăsc satele alea împrăștiate pe dealuri.

— E frumos aici, spuse David. E un pîrîu foarte frumos și un zid mai bun ca ăsta n-aveam cum să găsim.

— Ești drăguț. Să știi că nu-i nevoie.

— E un adăpost bun și-mi place cum e pe-aici. Putem să ne-ntoarcem cu spatele la tot ce-i pitoresc.

Mîncară ouă umplute, pui la grătar, murături, o franzelă albă și proapătă, pe care o rupseră în bucăți și întinseră peste ea muștar Sovora, și băură un rose.

— Acum te simți bine? îl întrebă Catherine.

— Da.

— Și nu te-ai simțit deloc rău?

— Nu.

— Nici cînd am zis ce am zis?

— Nu. Nici nu m-am gîndit la ce-ai zis, spuse David după ce luă o gură mare de vin.

Fata se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre vînt, care-i lipi puloverul de sîni și-i făcu părul să-i fluture pe frunte, după care își aplecă fața negricios-maronie privindu-l și-i zîmbi. Apoi se-ntoarse și se uită la apa mării, încrețită de vînt.

— Hai să mergem la Cannes, să luăm ziarele și să le citim în cafenea, spuse ea.

— Vrei să te-arăți.

— Și de ce n-aș vrea? E prima oară cînd ieșim împreună. Te-ar deranja să ne arătăm?

— Nu, drace. De ce să mă deranjeze?

— Dacă nu vrei, nu vreau nici eu.

— Ai zis că vrei.

— Vreau să fac ce vrei tu. Mai docilă de-atît nu pot fi, nu?

— Nu ți-a cerut nimeni să fii docilă.

— Nu vrei să-ncetăm? N-am vrut decît să avem o zi frumoasă împreună. De ce să stricăm totul?

— Hai să strîngem pe-aici și să mergem.

— Unde?

— Oriunde. La tîmpita aia de cafenea.

La Cannes cumpărara ziarele, un număr nou din *Vogue*-ul franțuzesc, *Le Chasseur Français* și *Miroir des Sports*, se așezară la o masă adăpostită de vînt din fața cafenelei, citiră, își băură băuturile și se împăcară. David bău o sticlută de Haig cu Perrier și Catherine bău Armagnac cu Perrier.

Dintr-o mașină care parcase ceva mai sus pe stradă coborîră două fete – intrară în cafenea, se așezară și comandară un Chambery Cassis și un *fine à l'eau*. Cea mai frumoasă dintre cele două comandase coniacul cu sifon.

— Cine-or fi astea două? întrebă Catherine. Le știi cumva?

— Nu le-am mai văzut pînă acum.

— Eu le-am mai văzut. Probabil că-s de pe-aici, de undeva. Le-am mai văzut la Nisa.

— Fata aia-i foarte frumoasă. Și are și picioare frumoase.

— Sînt surori, spuse Catherine. Și amîndouă arată bine.

— Da, dar aia-i chiar o frumusețe. Nu-s americance.

Cele două fete se certau.

— Cred că-i vorba de un ditamai scandalu', îi spuse Catherine lui David.

— De unde știi că-s surori?

— Așa mi s-a părut cînd le-am văzut la Nisa. Acum nu mai sînt așa de sigură. Mașina are număr de Elveția.

— E o Isotta, model vechi.

— Vrei să așteptăm să vedem ce se întîmplă? N-am mai văzut nimic dramatic de mult.

— Cred că-i vorba doar de un mare scandal în stil italian.

— Ba trebuie să fie vorba de ceva mai serios, pentru că nu-s așa de gălăgioase.

— Las' c-o să se-ncingă. Da' aia chiar că-i o frumusețe de fată.

— Da, este. Și uite că vine la noi.

David se ridică-n picioare.

— Îmi pare rău, le spuse-n engleză. Vă rog să mă scuzați. Vă rog, așezați-vă la loc, îi zise apoi lui David.

— Vreți să luați loc? o-ntrebă Catherine.

— N-ar trebui. Prietena mea e foarte supărată pe mine. Însă i-am spus că voi o să-nțelegeți. Mă iertați, deci, pentru îndrăzneală?

— S-o iertăm? îl întrebă Catherine pe David.

— Da, hai s-o iertăm.

— Știam eu c-o să-nțelegeți. Voiam doar să vă-ntreb unde v-ați tuns, continuă fata. Sau, cumva, vi se pare că e ca și cum aș vrea să port o rochie la fel ca a dumneavoastră? Prietena mea zice că-i și mai jignitor.

— Îți scriu adresa, zise Catherine.

— Mi-e foarte jenă. Sigur nu v-am supărat?

— Sigur că nu, spuse Catherine. Nu vreți să beți ceva cu noi?

— N-ar trebui. Pot s-o-ntreb pe prietena mea dacă vrea să vină?

Se-ntoarse la masa ei, de unde, pentru o clipă, se auzi un scurt schimb de replici veninoase pe șoptite.

— Prietenei mele îi pare foarte rău, însă nu poate veni la masa dumneavoastră. Sper însă să ne mai vedem. Ați fost atât de drăguță.

— Ce mai zici și de asta? întrebă Catherine după ce fata se întoarse la prietena ei.

— O să vină iar ca să te-ntrebe unde ți-ai făcut pantalonii.

La cealaltă masă scandalul continua. După care fetele se ridicară și veniră la masa celor doi:

— Dați-mi voie să v-o prezint pe prietena mea...

— Eu sînt Nina.

— Noi ne numim Bourne, spuse David. Ce drăguț din partea voastră să stați cu noi.

— Dumneavoastră ați fost foarte drăguți pentru că ne-ați invitat, spuse cea frumoasă. A fost un lucru foarte

îndrăzneț din partea mea să fac ce-am făcut, continuă roșind.

— Sînt foarte flatată. Însă omul ăla e un frizer excelent.

— Cred și eu, spuse cea frumoasă.

Vorbea ca și cum n-ar fi avut destul aer. Roși din nou.

— V-am mai văzut la Nisa, îi spuse lui Catherine. Aș fi vrut să vă vorbesc încă de atunci. Adică să vă întreb lucrul ăsta.

„Nu se poate să mai roșească încă o dată“, își spuse David. Însă așa făcu.

— Și care dintre voi vrea să se tundă?

— Eu, spuse frumoasa.

— Ba și eu, timpito, îi replică Nina.

— Ziceai că nu vrei.

— M-am răzgîndit.

— Eu *chiar* c-o să mă tund așa, le spuse cea frumoasă. Acum ar trebui să mergem. Veniți des la cafeneaua asta?

— Mai trecem, spuse Catherine.

— Atunci sper să ne mai vedem pe-aici, spuse frumoasa.

La revedere și mulțumesc că ați fost atît de amabilă.

Cele două fete se-ntoarseră la masa lor – Nina chemă chelnerul, plătiră și plecară.

— Nu-s italience, spuse David. E drăguță fata aia, da' roșește atît de des că ajunge să te streseze.

— E îndrăgostită de tine.

— Sigur. Pe *mine* m-a văzut la Nisa.

— Ei, dacă de mine-i place, n-am ce să fac. Nu-i prima fată căreia i-a plăcut și, de altfel, tuturor celorlalte pot spune că le-a făcut foarte bine.

— Și Nina?

— Oh, curva aia!

— E clar pe invers. Bănuiesc că-i amuzant.

— Mie nu mi s-a părut amuzant, spuse Catherine. Mi s-a părut trist.

— Și mie.

— O să ne găsim altă cafenea. Acum oricum au plecat.

— Erau tare ciudate.

— Da, știu – și pe mine m-au speriat puțin. Dar fata aia era drăguță. Avea ochi foarte frumoși. Ai observat?